

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 231/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného Mgr. Henrichom Schindlerom, advokátom, Skuteckého 33, Banská Bystrica, proti uzneseniu Správneho súdu v Bratislave č. k. 3Sf/24/2023-124 z 19. januára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 8. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením o zamietnutí návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žaloby.

II.

2. Sťažovateľ sa správnu žalobou z 27. júla 2023 domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného finančného riaditeľstva potvrdzujúceho rozhodnutie daňového úradu, ktorý mu vyrubil rozdiel na dani z pridanej hodnoty za september 2015 44 380,29 eur. Návrh na priznanie odkladného účinku správnej žaloby odôvodnil dlhodobým pôsobením na trhu, počtom takmer 50 zamestnancov a závislosťou mnohých dodávateľov a odberateľov. Zdôraznil svoju účasť na verejnom obstarávaní s tým, že výkonom rozhodnutia mu hrozí odstúpenie od zmluvy a následná nemožnosť plniť si svoje záväzky. Uviedol, že nikdy nebol daňovým dlžníkom a všetky záväzky si plnil riadne a včas. Daňová exekúcia by ohrozila jeho bežný chod a existenciu, keďže by došlo k druhotnej platobnej neschopnosti, strate obchodných partnerov a znemožneniu ďalšej spolupráce s peňažnými ústavmi. Podľa sťažovateľa odklad výkonu rozhodnutia nie je v rozpore s verejným záujmom. K návrhu priložil daňové priznanie, účtovnú závierku a kúpnu zmluvu.

3. Správny súd namietaným uznesením návrh sťažovateľa zamietol podľa § 185 písm. a) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“). Zdôraznil výnimočný charakter priznania odkladného účinku správnej žaloby a nutnosť preukázania hrozby závažnej ujmy ako osobitnej náležitosti návrhu. Poukázal na to, že dôkazné bremeno je na sťažovateľovi, ktorý má preukázať konkrétne dôsledky zásahu do jeho práv. Sťažovateľ však neuviedol žiadne konkrétne dôvody a nepredložil ani žiadne dôkazy o tom, že okamžitým výkonom napadnutého rozhodnutia môže dôjsť k nenapraviteľnej ujme. Samotná výška vyrubeného rozdielu dane sama osebe neosvedčuje hrozbu nenapraviteľnej majetkovej ujmy. Sťažovateľ nepreukázal údaje o zamestnávaní zamestnancov, vymáhanie daňového nedoplatku a začatie daňového exekučného konania. Podľa správneho súdu návrh na priznanie odkladného účinku nemôže obstať, pokiaľ je založený len na skutočnostiach, ktoré môžu nastať len eventuálne. Nie je ním však ani samotné začatie daňového exekučného konania bez toho, aby boli naplnené podmienky podľa § 185 písm. a) SSP. Správny súd zároveň nepovažoval za preukázanú absenciu rozporu s verejným záujmom, pričom poukázal na verejný záujem na včasnom a riadnom výbere daní.

III.

4. Podľa sťažovateľa rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia podmienok priznania odkladného účinku správnej žaloby. Záver, že nepreukázal hrozbu závažnej ujmy, považuje za rozporný s obsahom jeho návrhu, žaloby a administratívneho spisu. Podľa sťažovateľa bolo preukázané, že na odloženie výkonu rozhodnutia boli naplnené všetky zákonné požiadavky, najmä hrozba vážnych nenapraviteľných následkov. To vyplýva z jeho obratu, príjmov, daňového a odvodového zaťaženia pri porovnaní s výškou daňového nedoplatku. Tým bola preukázaná priama hrozba, keďže následky daňovej exekúcie by boli oveľa závažnejšie ako právna istota nastolená právoplatným rozhodnutím. Okamžitý výkon rozhodnutia by pre neho mal likvidačný charakter. Sťažovateľ napokon poukázal aj na neodôvodnené rozdiely v rozhodovaní, keď v iných konaniach bol jeho žalobám v totožných veciach a s totožným odôvodnením priznaný odkladný účinok.

IV.

5. Nebola zistená možnosť porušenia ústavných práv sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavná sťažnosť je preto zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

6. Článok 6 ods. 1 dohovoru sa na vec sťažovateľa nevzťahuje, keďže ho nemožno aplikovať na veci daňové, ktoré tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva Jussila proti Fínsku z 23. 11. 2006, bod 45, a Ferrazzini proti Taliansku z 12. 7. 2001, body 24 a 31). Článok 6 ods. 1 dohovoru možno aplikovať, len ak daňové konanie obsahuje prvky trestného konania. Tak tomu vo veci sťažovateľa nie je, keďže mu nebola uložená sankcia za porušenie právnej povinnosti.

7. Čo sa týka porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, treba vychádzať z toho, že rozhodnutie o odkladnom účinku správnej žaloby nie je rozhodnutím vo veci samej a následky z neho plynúce nie sú konečné a nezmeniteľné (III. ÚS 468/2018, I. ÚS 158/2020). Posúdenie splnenia podmienok priznania odkladného účinku správnej žaloby je vecou správneho

súdu. Na prieskum splnenia týchto podmienok nie je ústavný súd oprávnený. Možno posúdiť len to, či má rozhodnutie o odkladnom účinku zákonný podklad, či bolo vydané príslušným orgánom a taktiež či nie je prejavom svojvôle, najmä či je náležite odôvodnené (I. ÚS 346/2017). Aj v konaní o priznaní odkladného účinku správnej žalobe musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu (I. ÚS 295/2021).

8. Napadnuté uznesenie je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľné. Správny súd sa pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľa nedopustil svojvôle, pretože vychádzal zo zákonnej úpravy priznania odkladného účinku správnej žalobe a v súvislosti s tým sa náležite zaoberal tvrdeniami sťažovateľa o hrozbe vzniku ujmy, ktorú by mu malo spôsobiť rozhodnutie žalovaného. Správny súd rozhodnutie zároveň dostatočne odôvodnil, keď zreteľne uviedol, že predpokladom vyhovenia návrhu nie je len tvrdenie o vzniku ujmy, ale aj jej riadne preukázanie, keď len potenciálna ujma nepostačuje. Pri dôvode podľa § 185 písm. a) SSP by mal žalobca dostatočne vymedziť aj konkrétny dôvod a skutkové okolnosti s ním spojené, keďže od tohto vymedzenia závisí aj rozhodnutie správneho súdu a rozsah jeho odôvodnenia. Práve to sťažovateľ nepreukázal, keď návrh nepodporil dôkazmi na preukázanie hrozby závažnej ujmy či iného nenapraviteľného následku. Preto za zjavne mylný nemožno považovať záver namietaného uznesenia, že sťažovateľom popísaná ujma sa javí ako hypotetická.

9. Záver správneho súdu o nesplnení podmienok pre vyhovenie návrhu sťažovateľa na priznanie odkladného účinku správnej žalobe je preto potrebné považovať za ústavne akceptovateľný. Namietané uznesenie nevybočilo z medzí ústavnosti a správny súd náležite vyložil a aplikoval rozhodné ustanovenia SSP, pričom svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. Okrem toho sťažovateľovi nič nebráni podať nový návrh na priznanie odkladného účinku správnej žaloby a relevantne preukázať existenciu skutočností, ktoré predstavujú reálnu hrozbu závažnej ujmy či iného nenapraviteľného následku, ku ktorým by došlo okamžitým výkonom rozhodnutia žalovaného. K námietke rozdielnosti rozhodovacej činnosti správnych súdov je nutné uviesť, že úlohou ústavného súdu nie je zjednocovať právne názory správnych súdov v otázke miery potrebnej na priznanie odkladného účinku správnej žaloby.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2024

Robert Šorl
predseda senátu